

V souhlase s § 37 služ. pragm. lze podle vývodů zástupce stížnosti vzít službu v legiích ztrávenou v úvahu pro stanovení služebního pořadí jen tenkrát, stanoví-li se pořadí to podle § 37, odst. 2, totiž subsidiárně, když není možno je stanovit podle § 37, odst. 1.

O případ takový v daném případě ovšem nejde, poněvadž vzhledem na různost data, kdy byli jmenováni kancelisty st-lé a kdy shora uvedení legionáři, jest posuzovati služební pořadí u příslušníků obou těchto skupin jediné podle § 37, odst. 1.

Podle § 37, odst. 1 jest rozhodna pro určení pořadí jenom služební doba ztrávená v téže hodnotní třídě a v témže služebním odvětví. Na právu nabytém ohledně pořadí jmenováním získaného nemůže dle tvrzení stížnosti ničeho měniti nějaké pozdější jmenování.

Nss uvážil o této námitce toto:

Zákon ze dne 24. července 1919 č. 462 Sb. ustanovuje, že služba v legiích ztrávená se počítá trojnásobně do služby i do výslužby.

Nss vyslovil již ve svém nálezu Boh. 1631 adm., na jehož důvody se ve smyslu § 44 jedn. řádu poukazuje, že v mezích tohoto zákona ustanovilo prováděcí nařízení ze dne 4. března 1920 č. 151 Sb. v článku 1, že služba ztrávená v čsl. legiích počítá se legionářům trojnásobně do služební doby dle § 37 služ. pragm. rozhodné pro určení služebního pořadí v příslušné hodnotní třídě jmenováním nabyté, dále do postupu do vyšších stupňů platových i do postupu časového.

Nss vyslovil v tomto nálezu názor, že takto započítatelná služba v legiích má platnost jako efektivní služba pragmatikální všude tam, kde jest tato služba podmínkou jakýchkoli výhod nebo práv.

Na tomto názoru trvá nss i nyní.

Jestliže prováděcí nařízení stanovilo, že se služba v legiích započítává do služební doby rozhodné pro určení služebního pořadí v příslušné hodnotní třídě jmenováním nabyté, pak to znamená, že doba této služby v legiích ztrávené se klade na roveň oné době, která byla v dotčené třídě a v dotčeném odvětví skutečně ztrávena.

Tím, že úplně v mezích zákona č. 462 prohlásilo cit. nařízení tuto dobu za paritní oné služební době efektivní, kterou má na mysli § 37, odst. 1 služ. pragm., byla přivedena změna resp. doplnění § 37.

Zároveň s touto změnou byla tímž ustanovením cit. nařízení přivedena i změna jiných ustanovení služ. pragmatiky, totiž §§ 50, 51 a 61, které pro postup do vyššího platu a pro výslužné a zaopatřovací platy berou rovněž za základ služební dobu efektivní čili skutečně ztrávenou.

I této době byla cit. zákonem č. 462 resp. nařízením vlády č. 151 postavena doba ztrávená v legiích úplně na roveň.

Z těchto důvodů bylo zamítnouti stížnost jako neodůvodněnou.

Č. 2092.

Vojenské věci. — Řízení před nss-em: I. * Propuštění vojenského gážisty ve výslužbě, činnou službu konajícího, z této činné služby — jest právě tak jako jeho povolání k této službě služebním rozkazem a nikoliv rozhodnutím před nss-em naříkatelným. —

II. * Povolání vojenského gážisty ve výslužbě ke službě činné není samo o sobě reaktivací.

(Nález ze dne 15. března 1923 č. 4270.)

Věc: MUDr. Jan Š. v P. (adv. Dr. Oskar Taussig z Prahy) proti ministerstvu národní obrany (min. místotaj. Dr. Jar. Handl) o propuštění z činné vojenské služby.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výnosem mno z 11. ledna 1922 byl st-l, major zdrav. ve výsl. Dr. Jan Š. propuštěn koncem ledna 1922 z činné služby vojenské konané v záložní nemocnici v P. a poukázán, aby předložil žádost za výměr zaopatřovacích požitků.

K žádosti st-lově sdělilo mu výnosem ze 6. února 1922 žal. ministerstvo jako důvod, pro který byl z činné služby vojenské propuštěn, že přes výtky nekonal svoje povinnosti takovým způsobem, jak toho služba nemocniční od svědomitého lékaře nezbytně žádá a uvedlo základy, které v tomto směru zástupce zdravotního oddělení mno v p-cké záložní nemocnici dne 5., 6. a 16. ledna 1922 shledal a hlásil.

Stížnost směřující proti oběma těmto výnosům, které jest považovati za jediný celek, nemohl nss uznati důvodnou.

St-lovo tvrzení, že byl přijat do čsl. vojenské činné služby, neodpovídá skutečnosti. Podle osobního věstníku mno ročník II. část 8. ze dne 8. února 1919 byl st-l převzat jako štábní lékař a bylo v poznámce uvedeno, že hodnost, ve které se převzatý přejímá, jest uvedena bez zřetele k tomu, je-li aktivní, neaktivní nebo ve výslužbě a že dosavadní poměr vojenský zůstává ovšem nezměněn. Ve svém podání z 19. ledna 1922, jímž žádal o udání důvodů, uvedl st-l výslovně, že sloužil od roku 1902 aktivně, že roku 1917 byl dán do pense, ale musil sloužiti dále a že byl ke své žádosti přeložen do P., kdež zůstal i po převratu, že žádal sice za převzetí do činné služby, že byl však superarbitrován a ponechán v dosavadním poměru.

Byl tedy st-l převzat do čsl. vojenské služby jen jako gážista ve výslužbě a jako takový byl i podle administrativních spisů důsledně veden a označován. Konal-li po svém přeložení do výslužby činnou službu nejprve na dobu války, potom na dobu potřeby, konal ji vzhledem k své branné povinnosti, které jakožto vojenská osoba z povolání daná do výslužby podléhá ve smyslu § 2 bran. zák. až do konce toho roku, v němž dokončí 60. rok věku svého, a nepřestal proto býti gážistou ve výslužbě. Že by byl formálně reaktivován, st-l ani netvrdí.

Z toho jde, že na st-le nelze použití předpisů vydaných pro přeložení aktivních gážistů do výslužby, kterýchž předpisů se st-l k opodstatnění svého nároku dovolává.

Pak se jeví propuštění st-lovo z činné služby — stejně jako povolání gážisty ve výslužbě k činné službě — nikoliv jako rozhodnutí neb opatření správního úřadu ve smyslu § 2 zák. o ss., nýbrž jako služební rozkaz, proti němuž stížnost na nss přípustna není.

Proto byla zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou, aniž bylo možno zabývati se jejími námitkami ve věci samé.